

Sygn. akt II Ca 806/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Bajor-Nadolska (spr)

Sędziowie: SSO Małgorzata Klesyk

SSR Teresa Strojnowska (del)

Protokolant: protokolant sądowy Beata Wodecka

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2013 r. w Kielcach na rozprawie

sprawy z powództwa N. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki i pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 28 marca 2013 r. sygn. VII C 139/12

zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II (drugim) w ten sposób, że powództwo o zadośćuczynienie oddala, oddala apelację pozwanego w pozostałej części oraz apelację powódki w całości, zasądza od N. K. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w W.1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego, przyznaje od Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Kielcach) na rzecz radcy prawnej A. F.1476 (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt II Ca 806/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 marca 2013 r. Sąd Rejonowy w Kielcach zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki N. K. kwotę 10.563 zł tytułem odszkodowania(pkt I) oraz kwotę 24.600 zł tytułem zadośćuczynienia (pkt 2) obie z ustawowymi odsetkami od dnia 23 czerwca 2011 r. do dnia 28 marca 2013 r. w wysokości 13% w stosunku rocznym i dalszymi ustawowymi odsetkami od dnia 29 marca 2013 r. do dnia zapłaty, zastrzegając, przy tym , że za zapłatę tej kwoty do kwoty 9200 zł pozwany odpowiada wspólnie z T. B. (1) ; w pozostałej części powództwo oddalił (pkt III) oraz orzekł kosztach procesu (pkt IV) i nieuiszczonych kosztach sądowych (pkt V i VI) .

Sąd Rejonowy ustalił, że brat powódki S. K.w dniu 4 października 2001 r. zginął w wypadku samochodowym. Kierowany przez T. B.samochód m-ki B., którego pasażerem był S. K.wpadł w poślizg i uderzył w słup lampy ulicznej. S. K., który nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa został wyrzucony z samochodu przez otwarte drzwi na jezdnię doznając obrażeń ciała na skutek których zmarł. W związku ze śmiercią S. K.u powódki wystąpiła reakcja depresyjna w przebiegu żałoby manifestująca się m.i.m przygnębieniem, wzmożonym napięciem wewnętrznym, rozżaleniem,

placziwością. Doświadczane emocje negatywnie wpłynęły na pracę zawodową powódki, skutkowały jej wycofaniem się z powierzonych obowiązków zawodowych, a ostatecznie przejściem na wcześniejszą emeryturę. Na skutek przeżyć związanych ze zdarzeniem w 2004 r. podjęła psychoterapię. Obecnie powódka nie przejawia zaburzeń depresyjnych, jednakże sytuacje przypominające osobę jej brata wywołują u niej uczucie żalu i tęsknoty. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 29 kwietnia 2002 r. T. B. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa określonego w art.177§2 k.k. i za to skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności.

W tak ustalonym stanie faktycznym, który w istocie między stronami był bezsporny, Sąd Rejonowy uznał powództwo o odszkodowanie i zadośćuczynienie za śmierć S. K. za częściowo zasadne. Sąd wskazał, że z uwagi, iż jego śmierć nastąpiła przed dniem 3 sierpnia 2008 r. podstawę prawną roszczenia o zadośćuczynienie stanowi art.448 k.c. w zw. z art.24 §1 k.c. Sąd podniósł, że katalog dóbr osobistych ma charakter otwarty i takim dobrem chronionym jest również prawo do życia w rodzinie i więź emocjonalna między członkami rodziny. W ocenie tego Sądu nie wyłącza możliwości dochodzenia od ubezpieczyciela zadośćuczynienia za śmierć osoby najbliższej § 10 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 marca 2000 r. w sprawie ogólnych warunków obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku ruchem tych pojazdów, który obowiązywał w chwili wypadku określającego zamknięty katalog dóbr podlegających ochronie, gdyż w takim przypadku dochodzi do powstania szkody niemajątkowej - krzywdy, która jest następstwem śmierci osoby najbliższej. Sąd Rejonowy również wskazał na istnienie związku przyczynowego pomiędzy ruchem pojazdu mechanicznego a naruszeniem dobra osobistego w postaci więzi łączącej zmarłego z jego osobą najbliższą. Ustalenia w zakresie rozmiaru cierpień powódki Sąd Rejonowy w głównej mierze oparł na opinii biegłej D. G., dzieląc w całości płynące z niej wnioski. Sąd w oparciu o opinię biegłych sądowych uznał przyczynienie się S. K. do szkody uwagi na niezapięcie pasów bezpieczeństwa. Sąd uznał, że odpowiednią sumą zadośćuczynienia winna być kwota 50.000 zł, którą na podstawie art.362 k.c. zmiarkował o 40%. Od tak wyliczonej kwoty 30.000 zł Sąd Rejonowy odjął uzyskaną przez powódkę od T. B. kwotę 5400 zł i ostatecznie zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 24600 zł.

Sąd uznał również, że powódce z tytułu śmierci brata winno przysługiwać na podstawie art. 446§3 k.c. odszkodowanie w wysokości 15.000 zł, które zmiarkowane o 40% dało kwotę 9000 zł. Zwiększa je kwota 1563 zł z tytułu poniesionych, a nie zwróconych kosztów pochówku, co łącznie dało należne powódce odszkodowanie w wysokości 10563 zł.

O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481§1 k.p.c. i zasądził je od dnia 23 czerwca 2011 r., czyli po upływie miesięcznego terminu od daty 22 maja 2011 r., w której pozwany wystosował odpowiedź na pismo powódki o zgłoszeniu szkody.

Sąd Rejonowy o kosztach procesu rozstrzygnął na podstawie art.100 k.p.c. wzajemnie je znosząc. Z uwagi na trudną sytuację materialną powódki odstąpił od obciążania jej nieuiszczonymi kosztami sądowymi na podstawie art.113 ust.4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Apelację od tego wyroku wniosła powódka oraz pozwany.

Powódka zaskarżyła wyrok w części ustalającej wysokość należnego jej odszkodowania i zadośćuczynienia, dotyczącej odsetek ustawowych od zasądzonych kwot odszkodowania i zadośćuczynienia oraz dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach procesu; t.j. co do punktu I, II oraz III zaskarżonego wyroku. Zarzuciła:

1) naruszenie prawa materialnego mające istotny wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku, tj.

-art. 362 k.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i przyjęcie zawyżonego i nie znajdującego oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym stopnia przyczynienia się poszkodowanego S. K., skutkującego zmniejszeniem dochodzonych przez powódkę roszczeń;

- art. 455 k.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i przyjęcie nieprawidłowego terminu, od którego powódce należą się odsetki od dochodzonego roszczenia,

- art. 361 § 1 k.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie, czego skutkiem było pozbawienie powódki rekompensaty za opóźnione otrzymanie świadczenia od pozwanego

- art. 481 kc w zw. z art. 445 k.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez wadliwe zastosowanie, w konsekwencji czego zasądzono na rzecz powódki odsetki ustawowe dopiero od dnia 23 czerwca 2011 r.

2) naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku, tj.:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niewłaściwą ocenę zebranego w sprawie dowodowego, w tym dowodu z opinii biegłych, dowolne ustalenie zakresu przyczynienia się poszkodowanego oraz błędnego przyjęcia daty wymagalności roszczenia,

- art. 230 k.p.c. poprzez błędne ustalenie daty zgłoszenia szkody przez powódkę wobec braku zaprzeczenia przez stronę pozwaną stanowiska przedstawionego przez powódkę,

- art. 100 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie tego przepisu i błędne rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

W oparciu o powyższe zarzuty wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia w punkcie I (pierwszym) poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 12 000 zł z tytułu odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 kwietnia 2011 r.; zmianę zaskarżonego orzeczenia w punkcie II (drugim) poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 35. 680 zł z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych, w tym kosztu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Pozwany zaskarżył powyższy wyrok w punkcie II (drugim) w całości. Zarzucił:

-błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę wyrokowania polegający na przyjęciu, że z powodu szkody z dnia z dnia 4 października 2001 r. wynika jakaś szczególna krzywda powódki, większa od takiej, jaką przeżywają osoby, których bliscy zmarli w nagły i niespodziewany sposób;

- naruszenie przepisów prawa materialnego t.j. § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 marca 2000 r. w sprawie ogólnych warunków obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego w postaci zerwania więzi rodzinnych na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. mimo, że przepisy tego rozporządzenia zawierają zamknięty katalog dóbr osobistych podlegających ochronie,

-art.448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. przez przyjęcie, że powódka jest osobą bezpośrednio poszkodowaną oraz nie wzięcie pod uwagę, że źródłem krzywdy o jakiej mowa w art. 448 k.c. jest tylko i wyłącznie naruszenie dobra osobistego, a nie sama śmierć, a więc, że krzywdą nie może być naruszenie dobra osobistego,

- art. 6 k.c. , art. 361 § 1 k.c., art. 448 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie na skutek faktu, że zasądzona kwota 24.600 zł tytułem zadośćuczynienia jest adekwatna i może być uznana za odpowiednią pomimo, że nie odpowiada zakresowi doznanej przez powódkę krzywdy związanej ze śmiercią S. K. w postaci cierpień psychicznych i stanu emocjonalnego,

-naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na wynik sprawy: t.j. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego i przyjęcie błędnych ustaleń co do podstaw zadośćuczynienia i jego wysokości.

Podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia o zadośćuczynienie.

W konsekwencji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa o zadośćuczynienie w całości; zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Co do apelacji pozwanego :

Apelacja w przeważającej części zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy za uzasadniony uznał zarzut przedawnienia roszczenia o zadośćuczynienie, podniesiony przez pozwanego dopiero w apelacji, co doprowadziło do zmiany wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa.

Wypadek w wyniku którego zginął brat powódki miał miejsce w dniu 4 października 2001 r. Do ustalenia terminu przedawnienia roszczeń odszkodowawczych z niego wynikających stosownie do art.2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zmianie ustawy kodeks cywilny (Dz.U.2007.80.538) będzie miał zastosowanie art. 442¹ k.c. , a ściśle jego § 3. Stanowi on, że termin przedawnienia roszczeń o naprawienie szkody na osobie, nie może skończyć się wcześniej niż z upływem trzech lat od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie zobowiązanej do jej naprawienia. Przepis ten jest przepisem szczególnym w relacji do art.442¹ § 2 k.c., co wynika m.in. z jego umiejscowienia. Paragraf 3 art.442¹ k.c. normujący początek biegu przedawnienia roszczenia w razie wyrządzenia szkody **na osobie** umiejscowiony jest bezpośrednio po uregulowaniu przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody wynikłej **ze zbrodni lub występku**. Wskazać należy, że art.442¹ §3 k.c. znajduje zastosowanie do wszystkich przypadków szkód na osobie, w tym wyrządzonych przestępstwem, co miało miejsce w niniejszej sprawie. Przewidziany zatem w § 2 tego artykułu dwudziestoletni termin przedawnienia roszczeń odszkodowawczych z tytułu przestępstwa (zbrodni lub występku) nie ma zastosowania w sytuacji gdy chodzi o naprawienie szkody na osobie. Za taką zaś należy uznać szkodę, także niematerialną, spowodowaną śmiercią osoby bliskiej, skoro jak przyjmuje się w dotychczasowej, utrwalonej już praktyce orzeczniczej, osoba, która utraciła osobę bliską, jest bezpośrednio poszkodowana na skutek jej śmierci. Ponieważ chwilą określającą początek trzyletniego terminu dla naprawienia tego rodzaju szkody jest moment dowiedzenia się o niej, uznaje się, że jest to moment, gdy poszkodowany zdaje sobie sprawę z ujemnych następstw zdarzenia i ma świadomość doznanej szkody. W okolicznościach niniejszej sprawy moment ten niewątpliwie pokrywał się z datą, w której miało miejsce zdarzenie. Roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia zostało natomiast zgłoszone w pozwie 3 lutego 2012 r., a zatem po upływie terminu o jakim mowa w art. 442¹§3 k.p.c. Co prawda powódka jeszcze przed jego uchybieniem dnia 4 marca 2004 r. wystąpiła z pozwem o zadośćuczynienie i odszkodowanie przeciwko T. B., sprawcy wypadku, jednakże w świetle art.372 k.c. okoliczność ta nie odnosi skutku względem pozwanego, poprzez przerywanie, czy zawieszenie biegu przedawnienia biegnącego przeciwko niemu jako współdłużnikowi.

W rezultacie Sąd Okręgowy uznał zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia za skuteczny i na podstawie art. 386§1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie II (drugim) oddalając powództwo.

Dodać należy, że nie istnieją zakazy dotyczące zgłaszania nowych zarzutów w postępowaniu apelacyjnym. Uwzględnienie ich jest zależne jednak od możliwości ustalenia stanu faktycznego przy zachowaniu surowych ograniczeń dowodowych przewidzianych dla postępowania przed sądem II instancji (por. uchwała SN z 17.05.2005r., sygn. IIICZP 26/05. W przedmiotowej sprawie nie zachodziła potrzeba uzupełnienia ustaleń w zakresie stanu faktycznego.

Apelacja dalej idąca nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego zmiana zaskarżonego orzeczenia w przedmiocie roszczenia głównego nie może skutkować zmianą rozstrzygnięcia o kosztach procesu i nieuiszczonych kosztach sądowych poniesionych przez niego przed Sądem

I instancji. Oddalenie powództwa było bowiem skutkiem zgłoszonego dopiero na etapie postępowania apelacyjnego zarzutu przedawnienia. Pozwany reprezentowany w sprawie przez fachowego pełnomocnika nie podnosił go w toku postępowania przed Sądem Rejonowym. Nie jest zatem słuszne, by skutki tej czynności wobec powódki rozciągnęły się również na koszty postępowania przed Sądem I instancji.

Apelację w tej części jako niezasadną z przyczyn powyżej wskazanych Sąd Okręgowy zatem oddalił na podstawie art.385 k.p.c.

Ubocznie tylko podnieść należy, że Sąd Okręgowy nie podziela poglądu skarżącego o braku możliwości przyjęcia, że w stanie prawnym sprzed dnia 3 sierpnia 2008 r. spowodowanie śmierci osoby bliskiej mogło stanowić naruszenie dóbr osobistych najbliższych członków rodziny zmarłego i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art.24 k.c. Argumentację prawną Sądu Rejonowego w tym zakresie w całości podziela. Nie zmienia to jednak faktu, że apelacja pozwanego okazała się w tej części skuteczna z uwagi na trafny zarzut przedawnienia roszczenia opartego na powyższej podstawie prawnej.

Co do apelacji powódki:

Apelacja jest niezasadna.

Sąd Rejonowy poczynił w sposób prawidłowy ustalenia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktycznych, a dokonując ich oceny prawnej nie naruszył wskazanych w zarzutach apelacyjnych przepisów prawa materialnego i procesowego.

Z uwagi na to, że powództwo o zadośćuczynienie wobec podniesionego w apelacji zarzutu przedawnienia podlegało oddaleniu przez Sąd Okręgowy, ocena zarzutów skarżącej ogranicza się wyłącznie do roszczenia o odszkodowanie.

Skarżąca kwestionuje jego wysokość na którą wpłynęło dokonane przez Sąd Rejonowy na podstawie art. 362 k.c. zamiarkowanie go o 40 %. Sąd Okręgowy nie podziela jednak zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy tego przepisu oraz art.361 k.c.

W orzecznictwie ukształtowany jest pogląd, że "jeśli poszkodowany przyczynił się do powstania szkody, odszkodowanie ulega odpowiedniemu zmniejszeniu..." (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 1960 r., I CO 44/59, wyrok SN z dnia 29 października 2008 r., IV CSK 228/08). Przyczynieniem się poszkodowanego do powstania szkody jest natomiast każde jego zachowanie pozostające w normalnym związku przyczynowym ze szkoda, za którą ponosi odpowiedzialność inna osoba. Sąd Rejonowy swoje prawidłowe ustalenie co do tego, że S. K.współprzyczynił się do swojej śmierci, oparł na opinii biegłych sądowych: biegłego patomorfologa G. L.oraz biegłego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków drogowych B. C.. Biegli dokonali analizy mechanizmu wypadku i określili jakie skutki na jego przebieg miał stwierdzony przez nich fakt niezapięcia pasów przez zajmującego pozycję pasażera S. K.. Biegli zgodnie stwierdzili, że ich niezapięcie wpłynęło na zakres doznanych przez niego obrażeń powodujących jego śmierć (k.84). Biegli wskazali, że obrażenia jakich doznał S. K.sugerują, iż wypadł przez otwarte prawe drzwi z samochodu przed wejściem samochodu w ostatnią fazę rotacji. Do obrażeń tych zdaniem biegłych mogło nie dojść wewnątrz samochodu, w fazie rotowania, ponieważ względne prędkości S. K.i samochodu były zbliżone, zaś przestrzeń kabiny w obrębie miejsca kierowcy i pasażera nie była zdeformowana w stopniu pozwalającym na odnoszenie tych uszkodzeń do obrażeń jakich doznał S. K.. Biegli co prawda stwierdzili, że kwestia czy S. K.przeżyłby gdyby miał zapięte pasy jest czysto spekulatywna, jednakże w sytuacji gdyby pozostawał w samochodzie z zapiętymi pasami zakres jego obrażeń byłby z pewnością mniejszy, gdyż zapięty pas i prawidłowa pozycja pasażera powinny go zabezpieczyć przed wypadnięciem z samochodu. W ocenie Sądu Okręgowego S. K.nie tylko obiektywnie przyczynił się do powstania szkody, ale jego zachowanie nosiło cechy bezprawności. Naruszało bowiem nakaz wynikający z art. 39 ust. 1. ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym, w brzmieniu obowiązującym w dacie zdarzenia, zgodnie z którym kierujący pojazdem samochodowym oraz osoba przewożona takim pojazdem wyposażonym w pasy bezpieczeństwa są obowiązani korzystać z tych pasów podczas jazdy. Z powyższego wynika, że niezachowanie ostrożności przez poszkodowanego nie tylko odbiegało od

przeciętnego wzorca staranności (art. 355 § 1 k.c.), ale stanowiło naruszenie skonkretyzowanych w akcie prawnym reguł postępowania. Gdyby poszkodowany jako pasażer zachował się prawidłowo (miał zapięte pasy), miał możliwość uniknięcia śmierci. Niewątpliwie zatem okoliczność ta świadczyła o jego przyczynieniu się do powstania szkody.

Odnosząc się natomiast do kwestii zakresu zmiarkowania odszkodowania, jego kwestionowanie możliwe byłoby wówczas, gdy nastąpiło oczywiste naruszenie ogólnych kryteriów jego ustalania. Decyzja o obniżeniu odszkodowania na podstawie art.362 k.c. jest bowiem uprawnieniem sądu, który rozważa wszelkie okoliczności sprawy. Do okoliczności tych zaliczają się m.in. wina lub nieprawidłowość zachowania poszkodowanego, porównanie stopnia winy obu stron, rozmiar doznanej krzywdy i ewentualne szczególne okoliczności danego przypadku, a więc zarówno czynniki subiektywne, jak i obiektywne. W ocenie Sądu Okręgowego odnosząc powyższe okoliczności do stanu faktycznego rozpoznawanej sprawy uznać należy, że przyjęcie przez Sąd Rejonowy przyczynienia poszkodowanego w 40% nie jest zawyżone i uwzględnia w odpowiednim zakresie stopień nieprawidłowości w jego zachowaniu (brak zapiętych pasów).

Prawidłowa jest również data od której Sąd Rejonowy zasądził odsetki ustawowe od należnej powódce kwoty odszkodowania .

Zgodnie z ogólną normą przewidzianą w art.481 k.c. odsetki ustawowe przysługują za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Na ubezpieczycielu zaś na mocy § 32 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 marca 2000 r. w sprawie ogólnych warunków obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku ruchem tych pojazdów ciąży obowiązek wypłacenia odszkodowania w terminie 30 dni, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku. Powódka nie wykazała w jakiej dacie pozwany otrzymał jej pismo stanowiące zgłoszenie szkody, datowane na 28 marca 2011 r., a zatem od jakiej zaczął biec powyższy termin do spełnienia świadczenia, wobec czego uzasadnione jest przyjęcie za jego początek daty 22 maja 2011 r., czyli daty, z której pochodzi odpowiedź pozwanego na zgłoszenie szkody, gdyż data ta nie budzi wątpliwości co do okoliczności powzięcia przez pozwanego wiadomości o szkodzie.

Prawidłowe jest także rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego o kosztach procesu w oparciu o zasadę wyrażoną art.100 k.p.c., czyli dokonanie ich stosunkowego rozdzielenia w zależności od wysokości, w której roszczenie powódki zostało uwzględnione. Nie zachodziły podstawy do odstąpienia od obciążania powódki tymi kosztami w oparciu o zasadę słuszności wyrażoną w art.102 k.p.c. Wbrew zapatrywaniu skarżącej odwoływanie się do niej uzasadnia jedynie szczególnie uzasadniony wypadek, a o takim w niniejszej sprawie nie przesądza charakter roszczenia, czy sytuacja materialna powódki, która nie jest aż tak trudna, skoro powódka uzyskuje stały dochód z tytułu emerytury.

Sąd Rejonowy również zasadnie nie orzekł o kosztach pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu skoro, że fachowy pełnomocnik powódki nie sprostał wymogowi z §16 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu i nie złożył przed tym Sądem wniosku o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, zawierającego oświadczenie, że opłaty nie zostały zapłacone w całości lub w części.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy oddalił apelację powódki na podstawie art.385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art.100 k.p.c. Pozwany poniósł koszty w postępowaniu apelacyjnym, na które złożyła się opłata od apelacji (1230 zł, k.173) oraz wynagrodzenie reprezentującego go pełnomocnika w kwocie 1200 zł, której wysokość wynika z §6 pkt 5 w zw. z § 12 ust.1 pkt w/ w rozporządzenia. Sąd Okręgowy kierując się zasadą słuszności odstąpił na podstawie art.102 k.p.c. od obciążenia powódki kosztami uiszczonej przez pozwanego opłaty apelacyjnej bacząc na okoliczność, że dopiero w apelacji został zgłoszony przez niego zarzut przedawnienia, który zaważył na jej zasadności. Natomiast wynagrodzenie dla pełnomocnika jest należne w związku z oddaleniem w całości apelacji powódki.

Sąd Okręgowy na podstawie §2 ust.3 w zw. z§ 15 i 16 w/w rozporządzenia orzekł o nieopłaconych kosztach pomocy prawnej udzielonej powódce w postępowaniu apelacyjnym przez pełnomocnika z urzędu radcę prawnego A. F..

SSO M.Klesyk SSO M.Bajor - Nadolska SSR (del.) T.Strojnowska